

Sygn. akt OS 3/2018

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie
z dnia (...) r.

w składzie:

Przewodniczący: r.pr. Bożena Bilkiewicz-Bańka
Sędziowie r.pr. Tomasz Grabek - sprawozdawca
r.pr. Anna Jakubowska-Rybczyńska
Protokolant: aplikant radcowski Jarosław Cierniak

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu (...) r. sprawy ze skargi (...) na postępowanie radcy prawnego (...) na skutek odwołania wniesionego w dniu (...) r. od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (...) r. sygn. akt RD-(...) o odmowie wszczęcia dochodzenia

postanawia:

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2017 r., poz. 1870 ze zm.) utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o odmowie wszczęcia dochodzenia.

Przewodniczący: Członkowie:
Bożena Bilkiewicz-Bańka Tomasz Grabek Anna Jakubowska-Rybczyńska

Uzasadnienie

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie ustalił, co następuje:

Radca prawny (...) jest pełnomocnikiem (...) S.A. z siedzibą w (...) i reprezentuje Spółkę między innymi w postępowaniach przed sądami powszechnymi oraz w postępowaniu egzekucyjnym w szczególności w sprawach dochodzenia zapłaty kwot należnych Mocodawcy nabytych w drodze cesji wierzytelności. I tak na podstawie udzielonego pełnomocnictwa radca (...) w dniu (...) r. wniósł do Sądu Rejonowego (...) VI Wydział Cywilny pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko Pani (...). Wobec wniesienia

przez pozwaną sprzeciwu, sprawa została przekazana do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w (...) I Wydział Cywilny, gdzie toczy się pod sygn. akt I C (...). W toku tego procesu radca prawny (...) w ramach udzielonego pełnomocnictwa skierował do Pani (...) wezwanie do zapłaty z dnia(...) r., aby w terminie 14 dni od jego otrzymania wpłaciła kwotę 901,96 zł wraz z dalszymi odsetkami. Przedmiotowe wezwanie zawiera również stwierdzenie, że: „*Wierzyciel rozważa wystąpienie z wnioskiem do komornika o przeprowadzenie czynności opisu i oszacowania nieruchomości oznaczonej numerem księgi wieczystej nr (...). W następnej kolejności zostanie przeprowadzona licytacja przedmiotowej nieruchomości. Takie działanie Wierzyciela wygeneruje dodatkowe koszty obciążające Pana/Panią*”.

W dniu (...) roku do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wpłynęła skarga datowana na(...)r. (...) na postępowanie radcy prawnego (...). W skardze Pani (...) informuje, że w (...) roku otrzymała przedmiotowe wezwanie do zapłaty datowane na (...) r. Zdaniem skarżącej pismo zawiera nieprawdziwe informacje przytoczone przez profesjonalny podmiot, jakim jest niewątpliwie radca prawny. Wyjaśnia, że nie ma żadnego zadłużenia względem (...) S.A. Ponadto zarzuca, że do przedmiotowego wezwania do zapłaty radca prawny nie załączył cesji umowy z dnia (...) r., o której nie miała wiedzy.

Zdaniem Pani (...) najważniejszym jest zarzut wobec radcy prawnego, iż informuje on o możliwości wystąpienia do komornika o dokonanie opisu i oszacowania jej nieruchomości i następnie dokonanie licytacji, podczas gdy nie dysponuje tytułem wykonawczym, a co za tym idzie nie może zainicjować czynności egzekucyjnych. Takie działanie w ocenie skarżącej stanowi wprowadzenie w błąd i wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 286 kk.

Po dokonaniu czynności sprawdzających Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie postanowieniem z dnia (...) r., sygn. akt RD-(...) odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion przewinienia dyscyplinarnego, tj. na podstawie art. 17 § 1pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych.

Od postanowienia tego Pani (...) wniosła odwołanie, w którym wnosi o jego uchylenie i przekazanie sprawy do dalszego prowadzenia. Zdaniem skarżącej wezwanie do zapłaty z dnia (...) r. zawiera treści „(...) *nadmierne, nakierowane na zastraszenie dłużnika, zmierzające do wywołania w nim uzasadnionej obawy*”, „*jedynym celem tej informacji jest zastraszenie skarżącej i wprowadzenie jej w błąd*”. Wezwanie miało na celu wzbudzenie u niej błędnego przekonania, „(...) *że inny podmiot niż sąd może zmusić pozwanego do ujawnienia stanu jego majątku, a następnie zlicytowania go*”. Zdaniem skarżącej w postępowaniu radcy prawnego wadliwym jest również i to, że w cytowanym wezwaniu nie wskazał on z jakiego tytułu występuje zadłużenie. Natomiast zaskarżone postanowienie błędnie przyjmuje za prawdziwe oświadczenie radcy prawnego o przesłaniu skarżącej zawiadomienia o dokonaniu cesji Skarżąca kwestionuje, aby kiedykolwiek otrzymała od radcy prawnego (...), czy też jego Mocodawcy umowę cesji wraz z dokumentami upoważniającymi do jej podpisania. Nie otrzymała nawet pełnomocnictwa radcy prawnego wraz z wezwaniem do zapłaty. W ocenie skarżącej te wszystkie zachowania należy

zakwalifikować jako niezgodne z obowiązującymi przepisami, zastraszające oraz wprowadzające w błąd i nie stanowiące woli wierzyciela, są one naganne i niemożliwe do zaakceptowania.

**Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie
zważył, co następuje:**

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ w postępowaniu radcy prawnego (...) nie można dopatrzeć się znamion deliktu dyscyplinarnego.

Należy zacząć od tego, że zgodnie z art. 38 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego zwanym dalej KERP, radca prawny nie może grozić w swych zawodowych wystąpieniach postępowaniem karnym lub dyscyplinarnym.

Z treści tego przepisu wynika zatem jednoznacznie, że dotyczy on zagrożenia ściśle określonymi rodzajami postępowań, tj. karnym lub dyscyplinarnym. Na gruncie KERP taka kategoria jak „groźenie postępowaniem egzekucyjnym” nie występuje. Tadeusz Scheffler w swoim komentarzu do art. 38 KERP wywodzi, że nie będzie groźbą w rozumieniu art. 38 ust. 2 KERP powiadomienie, że w przypadku braku spełnienia zobowiązania (naprawienia szkody, zwrotu nienależnego świadczenia itp.) nastąpi wystąpienie na drogę sądową w postępowaniu cywilnym, administracyjnym czy egzekucyjnym (*T. Scheffler (red.), Kodeks Etyki Radcy Prawnego. Komentarz. Wyd. 2, Warszawa 2017, strona 273*).

Mając na względzie treść cytowanego przepisu jak i wypowiedzi doktryny należało uznać za słuszne co do zasady stanowisko wyrażone w zaskarżonym postanowieniu, że radca prawny (...), podając w wezwaniu z dnia (...)r., iż „*Wierzyciel rozważa wystąpienie z wnioskiem do komornika o przeprowadzenie czynności opisu i oszacowania nieruchomości oznaczonej numerem księgi wieczystej nr (...). W następnej kolejności zostanie przeprowadzona licytacja przedmiotowej nieruchomości. Takie działanie Wierzyciela wygeneruje dodatkowe koszty obciążające Pana/Panią*”- nie wypełnił swym postępowaniem znamion deliktu dyscyplinarnego w znaczeniu nadanym przepisami KERP, ani jakiegokolwiek innego aktu prawnego.

Bez wątplenia wezwanie do zapłaty z dnia (...) r. miało skłonić Panią (...) do zapłaty kwoty „901, 96 zł plus dalsze odsetki”.

W tym miejscu jedynie na marginesie sprawy można wskazać, że oceniając treść wezwania z dnia (...) r. na podstawie kryterium chronologii czynności procesowych realizowanych przez zawodowego pełnomocnika należy uznać je za przedwczesne. Nie jest jednak nigdzie powiedziane, że pełnomocnik w toku trwającego procesu cywilnego nie może informować o planowanych w przyszłości czynnościach egzekucyjnych. Natomiast istotnym jest, że pomiędzy wykonywaniem zawodu radcy prawnego, a pełnieniem funkcji windykatorka istnieje zasadnicza różnica. Radca prawny wykonuje zawód zaufania publicznego, a windykatorka takiego przymiotu nie posiada.

W tej sytuacji zdaniem składu orzekającego w niniejszej sprawie radca prawny (...) realizując zadania firmy windykatorkowej jako jej pełnomocnik zbliżył się niejako do roli

windykatora, czego efektem jest reakcja skarżącej w postaci zainicjowania niniejszej sprawy. W postępowaniu radcy prawnego nie można dopatrzeć się znamion przewinienia dyscyplinarnego, to jednak w przyszłych swoich wystąpieniach powinien on wykazywać, przy formułowaniu pism procesowych, szczególną wrażliwość wobec osób uznanych za dłużników firmy windykacyjnej, którą reprezentuje.

Natomiast za prawidłowe należy uznać wywody zaskarżonego postanowienia, że przysługująca radcy prawnemu wolność słowa i pisma przy wykonywaniu czynności zawodowych ma charakter wtórny wobec wolności osób, które radca prawny reprezentuje i których broni.

W przedmiotowej sprawie, radca prawny (...) wykonywał czynności zawodowe na zlecenie swojego Mocodawcy na podstawie udzielonego pełnomocnictwa. Zatem, nie stanowi naruszenia przepisów prawa dochodzenie należności w toku postępowania sądowego na podstawie przedłożonych przez tego Mocodawcę dokumentów.

Z kolei to, czy skarżąca otrzymała wszystkie dokumenty w toku procesu sądowego, czy ewentualnie jeszcze przed jego zainicjowaniem, a w tym zawiadomienie o umowie cesji i czy miałyby to wpływ na wynik sprawy sądowej należy do oceny sądu powszechnego, przed którym zawisł spór.

Mając na uwadze powyższe Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie podzielił argumenty przytoczone przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia i na podstawie art. 437 § 1 Kodeksu postępowania karnego w związku z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych utrzymał je w mocy.

Pouczenie:

Zgodnie z art. 426 § 1 Kodeksu postępowania karnego w związku z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych orzeczenie jest prawomocne i od niniejszego orzeczenia nie służy prawo wniesienia odwołania do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego.

Przewodniczący:

Bożena Bilkiewicz-Bańska

Członkowie:

Tomasz Grabek

Anna Jakubowska-Rybczyńska